

Arrest

nr. 121 623 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren op 26 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dienen op 28 april 2010 elk een asielaanvraag in.

1.2. De Belgische autoriteiten richten op 20 mei 2010 aan de Noorse autoriteiten een verzoek tot terugname op grond van artikel 16, 1, e) van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 24 juni 2010 de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De tegen deze beslissingen ingestelde beroepen worden bij arresten met nummers 48 260 en 48 261 van 20 september 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekende partijen dienen op 24 december 2010 elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 30 december 2010 wordt de op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk verklaard.

1.7. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 maart 2013, inzake de herhaalde asielaanvragen, de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Bij arresten met nummers 110 030 en 110 031 van 18 september 2013 weigert ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoekende partijen dienen bij schrijven gedateerd op 30 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 23 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.11. Eveneens op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 28 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 0110.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen menen dat er een combinatie van verschillende elementen aanwezig is die maken dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is geworden om de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen beweren dat het centrum van al hun belangen in België gevestigd is vermits zij reeds drie jaar op het Belgische grondgebied vertoeven. Ze hebben een nieuw leven opgebouwd en hebben er hier in de Belgische samenleving structuur aan gegeven. Ze richten een bepaald sociaal en economisch welzijn op in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (E.V.R.M.).

Naast de duur van het verblijf op het Belgische grondgebied, is er de integratie van betrokkenen. Betrokkenen leerden de Nederlandse taal aan en zijn werkbereid. Ze willen hun leven in België op een onafhankelijke en zelfstandige manier verder uitbouwen. Betrokkenen verwijzen ook naar de wet van 22.12.1999.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en in het kader van hun Aanvraag 9ter en dat ze bij een negatieve beslissing het Belgische grondgebied dienden te verlaten. Zowel de asielaanvraag als de aanvraag 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Ook in het kader van de aanvraag 9ter werd geen verblijfsmachtiging toegekend. Integratie, opgebouwde banden, kennis van de Nederlandse taal, een grote (Belgische) vrienden- en kennissenkring, hun werkbereidheid en hun blanco strafbladen, zijn op zich wel bewonderenswaardig maar dienen voorgelegd te worden voor de bevoegde Belgische diplomatieke post Betrokkenen kunnen eventueel met de hulp van hun advocaat een dossier samenstellen met alle stavingsstukken en elementen van integratie. Deze elementen tonen op zich niet aan dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is geworden om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens. Betrokkenen tonen geen buitengewone omstandigheden aan, Beiden dienen het Belgische grondgebied te verlaten. De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, Bijna elke migrant - zowel! asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "Vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun, Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenproject, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om innovatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot weigering (onontvankelijk) van het verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers ernstige problemen hebben in Azerbeidzjan.

Verzoekster, mevrouw [D.], heeft een universitair diploma rechten, waarmee ze lange tijd gewerkt heeft, zelfs rechten gedoceerd aan een hogeschool, doch het dient benadrukt te worden dat hun verblijf in Azerbeidzjan onmogelijk werd, omdat haar dochter, mevrouw [A.], verkracht werd door een officier van de inlichtingendienst, waartegen ze klachten heeft ingediend, doch tegelijkertijd en omwille hiervan werden ze bedreigd van overheidswege.

Verzoekers benadrukken dat Azerbeidzjan géén democratisch land is!

Het dient inderdaad benadrukt te worden dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan, gezien hun problemen met de overheid.

Het feit dat het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers asielaanvraag hebben geweigerd, belet niet dat verzoekers wel degelijk ernstige problemen hebben om terug te keren.

Het is algemeen geweten dat als gevolg van traumatische ervaringen, personen vaak geen vertrouwen hebben in statelijke autoriteiten, of ook in individuen. Vaak wordt gedacht door de betrokkenen dat de daders van de vervolgingsfeiten contacten hebben met andere landen, zoals ook hun land van asielaanvraag. Hierdoor vrezen de betrokkenen vaak om de volledige waarheid te vertellen aan het asielland.

Het UNHCR stelt : "A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case."

(Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, HCR/IP/4/Eng/REV.1 Reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979)

Het is dan ook zeer pijnlijk voor verzoekers, om in hun beslissing aangaande de asielprocedure, te lezen dat hun asielaanvraag (o.a.) geweigerd werd, omdat zij in België zich vrij gevoeld hebben om de waarheid te vertellen (8 jaren nadat ze hun land van herkomst verlaten hebben), terwijl zij in Noorwegen gelogen hebben over hun identiteit, alsook in haar contacten met haar familieleden niet verteld hebben waar ze was, omdat ze angst had dat haar belagers haar zouden opzoeken, reden waarom de asielinstanties hier van mening zijn dat het "ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun problemen in Azerbeidzjan". Feitelijk komt het neer in hoofde van verzoekers op een extra trauma.

Dat verzoekers werkelijk onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen, hier dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat ze ruim 7-8 jaren in Noorwegen hebben verbleven, en momenteel meer dan 3 jaren in België. Ze hebben enorme angsten om geconfronteerd te worden met hun belagers. [...]"

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt hierbij tevens *in concreto* toegelicht waarom de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt omtrent hun argumenten dat zij hier het centrum van hun belangen hebben, zij in België een nieuw leven hebben opgebouwd, zij geïntegreerd zijn, de Nederlandse taal hebben geleerd en werkbereid zijn, gesteld dat verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt aangegeven dat bovenstaande elementen kunnen worden voorgelegd bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, doch niet aantonen dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Wat de uitgebouwde sociale relaties betreft, wordt in de bestreden beslissing verder bijkomend opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder het beschermingsgebied van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 vallen. Wat ten slotte de verwijzing naar de wet van 22 december 1999 betreft, wordt in de bestreden beslissing

aangegeven dat dit slechts een unieke en eenmalige operatie betrof, waarbij de hierin opgenomen criteria niet van toepassing zijn op de procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Waar verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekende partijen geven thans aan niet terug te kunnen keren naar hun herkomstland teneinde aldaar de aanvraag in te dienen en dit omwille van de ernstige problemen die zij aldaar kennen met de overheid. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoekende partijen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden geen melding hebben gemaakt van deze problemen. Verzoekende partijen kunnen thans in hun verzoekschrift niet dienstig voor het eerst hun problemen in het herkomstland opwerpen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekwam om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op duidelijke wijze te duiden welke omstandigheden naar hun mening verhinderen dat zij de aanvraag vanuit het land van herkomst indienen. Het kan verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die verzoekende partijen bij hun aanvraag niet hebben aangebracht.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op de negatief afgesloten asielprocedure van verzoekende partijen waarbij hen zowel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De problemen die verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift aanhalen werden hierbij reeds onderzocht.

Het betoog van verzoekende partijen waarbij zij de beslissingen die werden genomen inzake hun asielaanvragen bekritisieren, is verder niet dienstig in het kader van huidig beroep. Deze beslissingen maken immers niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep. Verzoekende partijen waren in de mogelijkheid de hun ter beschikking staande beroepsmogelijkheden tegen deze beslissingen uit te oefenen, hetgeen zij ook hebben gedaan. Zo tekenden zij een beroep aan tegen de beslissingen van de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hen werd geweigerd. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arresten met nummers 110 030 en 110 031 van 18 september 2013 evenwel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekende partijen ten slotte stellen dat zij reeds gedurende verschillende jaren in Noorwegen en vervolgens België hebben verbleven, merkt de Raad opnieuw op dat verzoekende partijen als dusdanig niet verwijzen naar hun eerdere verblijf in Noorwegen ter staving van de buitengewone omstandigheden. Verder blijven zij in gebreke aan te tonen waarom het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om te oordelen dat de duur van het verblijf in België – waarvan zij behoorden te weten dat het enkel werd toegestaan ten belope van de door hen ingediende verblijfsprocedures – niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone weg, met name via de bevoegde Belgische diplomatieke post, kan worden ingediend. Dergelijke stellingname van het bestuur is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekende partijen geven ook niet aan met welke concrete elementen ten onrechte door verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS